

เพื่อน
ร่วมชั้น

同級生

โศกนาฏกรรม
หลังรั้วโรงเรียน

อิงาชิโนะ เคโงะ
เขียน
-
สุริรัตน์ งามสง่าพงษ์
แปล

เพื่อนร่วมชั้น 同級生

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

อิงาชิโนะ เคโงะ เขียน
สุริรัตน์ งามสง่าพงษ์ แปล

เพื่อนร่วมชั้น 同級生

อิงาชิโนะ เคโกะ เขียน
สุริรัตน์ งามสง่าพงษ์ แปล

Doukyuusei
© 1996 Keigo Higashino All rights reserved.
First published in Japan in 1996 by Kodansha Ltd., Tokyo.
Publication rights for this Thai edition arranged through Kodansha Ltd.

พิมพ์ครั้งที่ 1 มีนาคม 2566
จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ ไคฟูกุ บริษัท บুদ্ধ ไทม์ จำกัด
ISBN 978-616-14-0473-4

อิงาชิโนะ, เคโกะ.
เพื่อนร่วมชั้น.- กรุงเทพฯ : บুদ্ধ ไทม์, 2566.
308 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. สุริรัตน์ งามสง่าพงษ์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.
895.63
ISBN 978-616-14-0473-4

ประธานกรรมการบริหาร	จินตนา เฉลิมชัยกิจ
กรรมการผู้จัดการ	อลีน เฉลิมชัยกิจ
ที่ปรึกษา	ลัลลิตรา วรสุมาวงศ์ นิเวชะระ
บรรณาธิการบริหาร	วรุตม์ ทองเชื้อ
บรรณาธิการต้นฉบับแปล	ทินภาส พาหะนิชย์
บรรณาธิการเล่ม	ปัทมพัทธ์ พลเกียรติบุรุษิต, รุจี บุญยมาลิก
ออกแบบปก	KINGKONG BANGKOK
ศิลปกรรม	รุ่งฤทัย ศรีสุข
พิสูจน์อักษร	ณัฐณิชา โอทองคำ
ฝ่ายการตลาด	อัศคนัฐ ชุมนุ้ม
ฝ่ายขาย	มนัญญา ศิริวงษ์
ฝ่ายประสานงานโรงพิมพ์	สุรินทร์ บุระณา
จัดจำหน่ายโดย	บริษัท บুদ্ধ ไทม์ จำกัด
	214 ซ.พระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด
	เขตจอมทอง กทม. 10150
	โทรศัพท์: 0 2415 2621, 0 2415 6507

จากใจสำนักพิมพ์

เพราะเด็ดดอกไม้ดอกแรกในสวน หัวใจมัธยมปลายจึงแหลกสลาย
โศกนาฏกรรมของเพื่อนร่วมชั้นหลังรั้วโรงเรียน

เรื่องราวที่เกิดขึ้นในโรงเรียนมัธยมแห่งหนึ่ง ชนวนเหตุเกิดจากความ
ตายของเด็กสาววัยใสนาม มียามาเอะ ยูกิโกะ จากอุบัติเหตุรถชน ขณะที่
กำลังตั้งครุฑ ก่อเกิดความขัดแย้งในเหตุการณ์วุ่นวายที่ผู้เกี่ยวข้องพยายาม
ค้นหาความจริง

ดำเนินเรื่องในโรงเรียน แต่ความเข้มข้นของเรื่องราว กลับไม่เด็ก
ตามตัวละคร รายละเอียดของคดีที่ทยอยเปิดปมนั้นสะกดใจให้ผู้อ่านเดิน
ตามตามเส้นทางสืบสวนดุจโดนสะกด สอดแทรกปมปัญหาความขัดแย้ง
ระหว่างครูกับศิษย์ การใช้อำนาจที่เกินขอบเขต ความสัมพันธ์ซ่อนเงื่อน
ซึ่งความเหนือกว่าระหว่างผู้วางแผนกับผู้พิทักษ์สันติราษฎร์

อาจารย์เคโจมีงานเขียนเกี่ยวกับวัยรุ่นไม่มากนัก และ “เพื่อนร่วมชั้น”
ก็เป็นอีกหนึ่งผลงานที่ตีพิมพ์ในยุค 90 และนิยายชิ้นเอกนี้ก็จับใจ
เหลือเกิน

ณ บัดนี้ สำนักพิมพ์ไดฟูกุ ยินดีเสนอ “เพื่อนร่วมชั้น” สัมผัส
รักครั้งแรกหลังรั้วโรงเรียนที่มาพร้อมกับคราบน้ำตา มิตรภาพที่ต้องเก็บ
ซ่อนไว้ และการจากลาไปชั่ววันรันดร์

สำนักพิมพ์ไดฟูกุ

จากใจนักแปล

ไม่เคยผิดหวังกับผลงานของอิงาซีโนะ เคโงะ ปมปริศนาที่ชวนให้ติดตามสนุกตลอดทั้งเรื่อง แทบจะไม่อยากวางหนังสือเล่มนี้เลย เนื้อหาในเล่มนี้ถ่ายทอดชีวิตเด็กนักเรียนมัธยมปลายที่ผ่านมานานมากแล้วสำหรับผู้แปล ทำให้อ่านแล้วย้อนวัยไปถึงชีวิตสมัยวัยรุ่น วัยที่มีความสดใส ความรักระหว่างเพื่อน ความรักระหว่างหนุ่มสาว ความมุ่งมั่นในการเรียนและการทำกิจกรรมภายในโรงเรียน บริบทของเรื่องชวนให้ผู้แปลรู้สึกกระชุ่มกระชวยหัวใจ แต่อีกแง่มุมหนึ่ง ก็ต้องยอมรับว่าวัยนี้เป็นวัยฮอโรโมน หลายต่อหลายสิ่งเกิดขึ้นเพียงเพราะอารมณ์ชั่ววูบ ที่อาจเรียกได้ว่าเป็นหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต ‘นิชิฮาระคุง’ พระเอกของเรื่องต้องตกที่นั่งลำบาก เพียงเพราะอารมณ์ชั่ววูบที่วูบนี้

อาจด้วยความบังเอิญที่เนื้อหาเล่มนี้สอดคล้องกับเหตุการณ์ในประเทศไทย ด้วยความที่วัยรุ่นหนุ่มสาวมีความคิดเป็นตัวของตัวเอง กล้าที่จะแสดงออก เรียกร้องในสิ่งที่ตัวเองต้องการ สิ่งนี้อาจเป็นเหมือนกันในทุกประเทศ

อิงาซีโนะ เคโงะก็ไม่เคยทิ้งลวดลายการผูกปมที่ชวนให้คิด ปริศนาที่ชวนให้ติดตาม เรื่องราวมีรายละเอียดซับซ้อน ปมต่างๆ พัวพันยุ่งเหยิง คาดเดาไม่ออกว่าจะจบลงอย่างไรจนแทบจะถึงหน้าสุดท้าย หวังว่าผู้อ่านจะเพลิดเพลินกับการอ่านผลงานเล่มนี้นะคะ ขอให้สนุกกับการอ่านค่ะ

สุวีร์รัตน์ งามสง่าพงษ์

เพื่อนร่วมชั้น

บทนำ

ฮารุมิหัวใจรั่วตั้งแต่กำเนิด ผมทราบเรื่องนี้ตอนอายุ 7 ขวบ

ตอนนั้นครอบครัวของผมอาศัยอยู่ที่เมือง K บ้านที่ปู่สร้างนั้นเป็นบ้าน
ชั้นเดียวแบบสมัยก่อนบนพื้นที่กว้าง แถวบ้านมีที่ดินเปล่าอยู่เยอะ เด็กๆ
ละแวกนั้นรวมตัวผมด้วยเลยไม่เคียดร้อนเรื่องวิ่งเล่น

ตอนนั้นเป็นเวลาพลบค่ำของฤดูร้อน ผมกลับมาจากเล่นเบสบอลกับ
เพื่อนที่ลานโล่ง ฮารุมิวัยหนึ่งขวบนอนหมดเรี่ยวแรงอยู่บนพื้น มองแวบแรกก็
รู้สึกผิดปกติ ใบหน้าเขามีสีม่วงคล้ำ แขนขากระตุกเบาๆ ผมตะโกนเสียงดัง
ลื้มแม้กระทั่งถอดหมวกเบสบอล

แม่ถลาออกมาหาทันที เพราะว่าอยู่ในห้องครัวจึงไม่รู้ว่ามีสิ่งผิดปกติ
เกิดขึ้นกับลูกสาว

อาการที่เกิดขึ้นเฉียบพลันนั้นส่งผลกระทบต่อเวลา 1-2 นาที แต่ทั้งพ่อ
และแม่เป็นกังวลจึงพาฮารุมิไปโรงพยาบาล นั่นเป็นครั้งแรกที่ทำให้รู้ว่าหัวใจ
ของฮารุมิมีความผิดปกติก็คือผนังกันหัวใจรั่ว มีหน้าซ้ำหลอดเลือดแดง
ที่นำเลือดเข้าสู่ปอดยังตีบอีกด้วย แต่เชื่อว่าผมซึ่งอยู่ในวัย 7 ขวบจะเข้าใจ

เรื่องราวเหล่านี้ ตอนนั้นมันเป็นแค่ความรู้สึกเลื่อนรางว่า ทารกคนหนึ่งป่วยหนักเป็นอะไรสักอย่าง กว่าผมจะได้รู้จักอาการป่วยอย่างถูกต้องของน้องสาวก็ขึ้นชั้นมัธยมแล้ว

พร้อมกับแม่ร้องไห้ร้องไห้กับความโชคร้ายที่ठाโถมใส่ลูกสาวตัวน้อย ผมเองซึ่งเห็นพ่อแม่เป็นอย่างนั้นก็พลอยร้องไห้ตามไปด้วยทั้งๆ ที่ไม่เข้าใจอะไร มีแต่ฮารุมิที่หัวเราะอย่างไร้เดียงสาไม่รู้เรื่องรู้ราว

นับแต่นั้นมาชีวิตของคนในครอบครัวผมก็เปลี่ยนไป แม่อยู่ใกล้ฮารุมิตลอดเวลาและออกไปข้างนอกในยามที่จำเป็นต้องออกไปเท่านั้น เช่นเวลาแม่ไปซื้อของสดปาดะห์ครั้ง พ่อจะเป็นคนรับหน้าที่ดูแลลูกสาวเอง พ่อที่แต่ก่อนไปดื่มเหล้ารับรองลูกค้าจนดึกดื่นทุกคืน แกมวันอาทิตย์ยังออกไปตีกอล์ฟ ก็เปลี่ยนมาอยู่ติดบ้านมากขึ้น ตั้งแต่ที่รู้เรื่องสุขภาพของฮารุมิ

ผมซึ่งเป็นเด็กประถมก็ช่วยเลี้ยงน้องสาวเท่าที่จะทำได้ แต่บางทีก็รู้สึกต่อต้านด้วยเหตุผลที่เหมือนถูกแย่งความรักของพ่อแม่ไป ทว่าพอเห็นทุกคนต่างปกป้องน้อง ทำให้ผมกลับคิดว่าเธอเป็นสมบัติล้ำค่า

ผมไม่รู้เลยว่าพ่อแม่และหมอคอยกันไว้ว่าอย่างไร แต่เมื่อลองมองย้อนกลับไปดูเหตุการณ์ที่ผ่านมา ก็พอจะเดาได้ว่าเนื้อหาที่คุยกันคงประมาณ “จะผ่าตัดหลายครั้ง” เพราะผมเห็นฮารุมิเข้ารับการผ่าตัดตอนเป็นทารกหนึ่งครั้ง และช่วงเป็นเด็กเล็กอีกครั้ง ทุกครั้งพวกเราทั้งครอบครัวจะระวนระวายเหมือนหัวใจถูกบีบเค้นระหว่างนั่งรอให้การผ่าตัดเสร็จสิ้นลงด้วยดี ที่ห้องรอพบแพทย์ของโรงพยาบาล พวกเราภาวนาขอให้ชีวิตน้อยๆ ของฮารุมิปลอดภัย แต่ก็ต้องเตรียมเผื่อใจไว้ด้วย พอหมอเอ่ยออกมาว่าการผ่าตัดผ่านไปได้ด้วยดี เราต่างก็ปล่อยโฮพลางพรีำบอกว่าเฮ้อ ค่อยยังชั่ว

ผมใช้ชีวิตในโรงเรียนเหมือนบรรดาเด็กหนุ่มทั่วไป เพียงแต่เวลาอยู่กับฮารุมิก็จะพยายามให้ความสำคัญกับเธอเป็นอันดับแรก ถ้าเธอบอก

ว่าอยากออกไปข้างนอก ผมก็จะพาไปเล่นที่สวนสาธารณะ หรือเวลาบอกว่าอยากกินอะไร ผมก็จะหามาให้ในทันที เพราะไม่รู้ว่าช่วงเวลาที่สามารถจะได้เป็นน้องสาวของผมต่อไป หรือพูดง่าย ๆ ว่าชีวิตที่เหลืออยู่ของเธอยาวนานได้อีกแค่ไหน ผมจึงทุ่มเทให้กับเธอเหมือนมีอะไรสักอย่างไล่ตามหลังอยู่ ส่วนฮารุมิก็เป็นเด็กที่มีจิตใจงดงาม มีค่าสมกับที่ได้รับการปรนนิบัติอย่างนั้น

เวลาดำเนินไปร่วมสิบปี ฮารุมิเติบโตขึ้นอย่างงดงามและแข็งแกร่งภายใต้การปกป้องดูแลของพวกผม แต่ก็ยังวางใจไม่ได้ เนื่องจากมีการผ่าตัดใหญ่ที่สุดครั้งสุดท้ายรออยู่ ถ้าก้าวผ่านมันไปได้ พวกผมถึงจะได้รับรางวัลตอบแทนความยากลำบากที่ผ่านมา

ผมโชคดีที่เกิดมาร่างกายแข็งแรงกว่าเด็กทั่วไป ยิ่งทำให้ฮารุมิดูน่าสงสารมากขึ้น ไม่ใช่เหตุผลว่าเธอไม่ดีหรือทำอะไรผิด แต่เพียงเพราะสภาพที่ ‘เป็นมาแต่กำเนิด’ ทำให้วิ่งหรือเล่นบอลเหมือนกับทุกคนไม่ได้

“ช่วยไม่ได้นี่ละ ก็เป็นแบบนี้มาตั้งแต่เกิด”

ฮารุมิพูดด้วยสีหน้าร่าเริง พอเห็นน้องเป็นแบบนี้ ผมคิดเสมอว่าถ้าเป็นตัวเองคงทำแบบนี้ไม่ได้ ถ้าต้องตกที่นั่งแบบเดียวกัน ผมคงอดไม่ได้ที่จะเกลียดชัง

ใช่ ถูกต้องแล้ว

ความโชคร้ายของฮารุมิไม่ใช่เพียงแค่เหตุบังเอิญ เธอเป็นผู้เสียสละให้กับการต่อสู้อันน่ารังเกียจของพวกมนุษย์ละโมภโหดมากทั้งหลาย ตอนที่ผมรู้เรื่องนั้นก็ตัดสินใจแน่วแน่ว่าจะไม่ยอมยกโทษให้คนพวกนั้นเด็ดขาดสักวันหนึ่งจะต้องแก้แค้นให้จงได้ จะให้พวกมันมาคุกเข่าลงตรงหน้าฮารุมิ

unit - 1 -

- 1 -

มียามาเอะ ยูกิโกะ เสียชีวิตเมื่อวันจันทร์ กลางเดือนพฤษภาคม
แต่กว่าผมจะรู้ข่าวก็ล่วงเข้าวันอังคาร

วันนี้พ่อผมเดินเข้าห้องเรียนไปแบบไม่รู้ชื่อไหนก็เห็นนักเรียนหญิง
หลายคนกำลังร้องไห้กระซิกๆ นักเรียนชายก็ยืนเกาะกลุ่มกันคุยด้วยสีหน้า
เคร่งเครียด

“มีอะไรกันเหรอ”

ผมเอ่ยถามคนหนึ่งที่อยู่ในกลุ่มนั้น หมอนั้นกระซิบตอบว่า “ได้ข่าว
ว่ามียามาเอะ ห้อง 2 ตายแล้วนะสิ”

ความรู้สึกเจ็บแปลบจู่โจมเข้าสู่หัวใจ ผมถามซ้ำพลางภาวนาขอให้
ตัวเองฟังผิดไป “ไหน นายว่าใครตายนะ”

“มียามาเอะนั้นไง คนที่ผมยาวประมาณนี้นะ” หมอนั้นว่าพลางยกมือ
ระดับไหล่ แล้วมองหน้าผมอีกรอบ “เดี๋ยวนะ หล่อนไม่ได้เป็นผู้จัดการชมรม
ของนายหรอกเหรอ”

ผมไม่ตอบ แต่ถลาออกจากห้องเรียน ตั้งใจจะลงไปดูที่ห้อง 2

ปรากฏว่าผมเห็นพวกนักเรียนหญิงที่นั่นพากันร้องไห้ระงมกว่าเมื่อก็เสียอีก ทำทางของพวกหล่อนบ่งบอกว่า ชาวร้ายนั้นไม่ใช่แค่ชาวโคลอยเสียแล้ว ผมรู้สึกหือออพร้อมกับใจเต้นตุ้มตาม มองไปรอบๆ เพื่อหานาราซากิ คาโอรุ แต่ไม่เห็นหล่อน ผมถามนักเรียนหญิงที่อยู่ใกล้ๆ แลwnนั้นว่า คาโอรุไปไหน เธอคนนั้นหุตาแดงก่ำตอบว่าน่าจะอยู่ที่ห้องพักครู

ผมจึงมุ่งหน้าไปยังห้องพักครู แต่ระหว่างทางกลับเจอตัวนาราซากิ คาโอรุตรงระเบียงทางเดินเสียก่อน แก้มกลมๆ ของหล่อนเป็นสีแดงระเรื่อ กำลังเดินจ้ำจ้าวไม่สบตาใคร ถ้าผมไม่เรียกเอาไว้ หล่อนก็เกือบจะเดินผ่านผมไปโดยไม่รู้ตัวแล้ว

“อ้อ นิชิฮาระคุง ได้ยินข่าวของยูกิโกะหรือยัง” หล่อนมองหน้าผม แล้วทำท่าจะร้องไห้อีก ที่ว่าร้องไห้ก็เพราะยังเห็นคราบน้ำตาหลงเหลืออยู่นั่นเอง

“ได้ยินแล้ว” ผมตอบ

“ฉันไม่อยากจะเชื่อเลย มันเรื่องอะไรกัน นี่มันเกิดอะไรขึ้น” นาราซากิ คาโอรุ ขมวดคิ้วมุ่น

“ไม่รู้เหมือนกัน” ผมได้แต่ส่ายหน้าตอบคำถามที่ตัวเองอยากเป็นฝ่ายถามก่อน “ตายแล้วจริงหรอ”

“จริงสิ ได้ข่าวว่าจริงนะ ก็อาจารย์ยังพูดเองเลย” เหมือนจะน้ำตาเริ่มขึ้นมาอีก คาโอรุรีบคว้าผ้าเช็ดหน้าออกมา

“อาจารย์คนไหนพูด” ผมถามเน้นเสียงคำว่าอาจารย์ ปกติผมก็ไม่ชอบหน้าอาจารย์ทุกคนอยู่แล้ว ยิ่งต้นตอข่าวเศร้าเรื่องการเสียชีวิตของมียามาอะ ยูกิโกะ นี่มาจากอาจารย์ก็ยิ่งไปกระตุ้นความเกลียดชังที่มี

นาราซากิ คาโอรุ เล่าว่า คนที่เป็นเวรห้อง 2 เข้าไปหยิบบันทึกประจำวันในห้องพักครู เลยได้รู้เรื่องการตายของยูกิโกะจากปากของผู้ช่วยอาจารย์ประจำชั้น

“ไม่ได้บอกสาเหตุนั้นหรือ”

“อืม เห็นบอกว่าเขาก็ไม่รู้เหมือนกัน”

ผมคิดว่าคงปิดบังอยู่ เวลาแบบนี้อาจารย์จะชอบปิดบังไม่ให้นักเรียน
รู้ไว้ก่อน

“นิชิฮาระคุง เพราะอะไรกันนะ เพราะอะไรยูกิโกะถึงตายล่ะ” นาราซากิ
คาโอรุ เอาผ้าเช็ดหน้าซับที่ตา เสียงสั่นเครือ “ทั้งที่รู้ว่าเรจินดานั้น ยังเห็น
ว่าเรจินอยู่เลย”

พวกนักเรียนห้องอื่นที่เดินผ่านมองพวกผมสองคนสลับไปมาด้วย
สีหน้าอยากกรู้อยากเห็น ผมถลึงตาใส่ แต่ก็รู้ตัวดีว่าสายตาที่มองนั้น
ไร้เรี่ยวแรง

เสียงฮอดดังขึ้น พวกผมจึงแยกย้ายกันกลับห้องเรียนของตัวเอง
นักเรียนหญิงกลุ่มหนึ่งคุยเรื่องการตายของยูกิโกะอยู่ ผมจึงลองถามดูว่า
รู้รายละเอียดกันบ้างไหม

“ไม่รู้เลย แต่ฝ่ายโรงเรียนก็คงร้อนใจน่าดู” นักเรียนหญิงไว้ผมทรง
ทอมบอยพูดกระซิบ

“ร้อนใจรี”

“เห็นอาจารย์ฝ่ายแนะแนวเดินเข้าๆ ออกๆ ห้องพักครูสีหน้าเคร่งเครียด
กันนะ น่าจะเกี่ยวกับเรื่องมียามาอะ”

“หืม...” ทำไมอาจารย์ฝ่ายแนะแนวถึงต้องวิ่งวนเกี่ยวกับการตายของ
ยูกิโกะ ผมไม่เข้าใจ

“หล่อนเคยเป็นผู้จัดการทีมชมรมเบสบอลไซโใหม่ นิชิฮาระคุงเป็น
กัปตันทีมอยู่ ไม่มีใครติดต่อมาหาเลยหรือ”

“ไม่มีเลย”

“หืม เอ่อ หรือ”

สักครู่ออาจารย์ประจำชั้นของเราก็เดินเข้ามา แล้วเริ่มขำโม่งโฮมรุ่ม

สั้นๆ นอกจากเช็คชื่อเข้าเรียนแล้ว นอกนั้นแทบจะไม่มีมีความหมายอะไร อาจารย์ประจำชั้นชื่อว่า อธิเบะ เป็นอาจารย์สอนภาษาญี่ปุ่น นอกจากจะผอมแห้งแล้วบุคลิกยังไม่ดีอีก เป็นผู้ชายที่เห็นแล้วชวนรู้สึกถึงความอึดอัด พูดจาก็ไม่ชัดถ้อยชัดคำ ชอบเพิ่มพ้ำอยู่ในปาก

ผมคาดหวังที่จะได้ฟังเรื่องมียามาอะ ยูกิโกะ ทว่าอธิเบะเอาแต่บ่นเพิ่มพ้ำเรื่องอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องกันเลย พวกเรื่องห้ามแหวะเที่ยวไหนตอนขากลับบ้าน แล้วก็เรื่องไปเจอกันบุหรืในกระป๋องโค้กที่ถูกวางทิ้งไว้ในสนามโรงเรียน

“ถ้างานกรรมการห้องมีข่าวอะไรจะแจ้งหรือเปล่า” หลังจากพูดเรื่องไร้สาระทั้งเพจบ อธิเบะก็ถามตามธรรมเนียม นักเรียนชายที่เป็นกรรมการด้านสุขอนามัยก็ยกมือขึ้นแล้วแจ้งเกี่ยวกับเรื่องการตรวจปัสสาวะบ้างอระหว่างนั้นก็มึนนักเรียนคนหนึ่งเล่นมุกเกี่ยวกับปัสสาวะขึ้นมา ทำให้นักเรียนบางส่วนหัวเราะขำกลิ้ง แต่ส่วนใหญ่ที่เหลือทำหน้าบอກบุญไม่รับ

เมื่อได้รับแจ้งข่าวสารจากกรรมการด้านสุขอนามัยเรียบร้อยแล้ว อธิเบะก็ทำท่าจะออกจากห้องเรียนไป แต่แล้วหันกลับมาทำหน้าที่เหมือนนีกอะไรขึ้นได้ “ได้ข่าวว่ามีนักเรียนห้อง 2 ประสบอุบัติเหตุทางถนน ทุกคนก็ระวังตัวกันด้วยละ”

ชั่วอึดใจเดียวทั้งห้องก็ส่งเสียงดังเหมือนนกกระจอกแตกรัง แต่ตอนนั้น อธิเบะไม่อยู่ในห้องแล้ว

หลังจากใจลอยแทบจะตลอดคาบแรก พอหมดคาบผมก็ลองเดินไปที่ห้อง 2 ระหว่างที่ชะโงกมองเข้าไปในห้องตรงทางเข้า นาราซากิ คาโอรุ เห็นผม เลยเดินสูดน้ำมูกกระซิกๆ ออกมาจากห้อง

“ได้ยินว่าเป็นอุบัติเหตุทางถนนนะ” ผมพูด

“ใช่ เป็นอุบัติเหตุทางถนน” คาโอรุพูดพลางเอาผ้าเช็ดหน้าซับตา ผ้าเช็ดหน้าผืนนั้นเปียกชุ่มจนแทบจะซับน้ำตาอีกไม่ได้แล้วแม้แต่หยดเดียว

“ได้ยินว่าเมื่อวานตอนเย็น จังหวะที่วิ่งพรวดไปบนถนนเลยถูกรถบรรทุกทับ ยามาตะพูดว่าอย่างนั้น”

ยามาตะคือผู้ช่วยอาจารย์ประจำชั้นของห้อง 2

“เหตุเกิดที่ไหนเหรอ”

“ไม่รู้สิ”

“ไม่ใช่เด็กสักหน่อย ทำไมถูกโกะถึงวิ่งพรวดไปบนถนนล่ะ”

“ไม่รู้เหมือนกัน”

“ไม่รู้อะไรสักอย่าง” ผมเปลอเดาะลีน “ไม่ได้ถามยามาตะหรอกเหรอ”

“ถามสิ ถามตั้งหลายอย่างแต่เขาไม่ยอมบอกอะไรเลย บอกแค่ว่ายูกิโกะตายแล้ว รายละเอียดยังไม่รู้ชัดเจน มันไม่น่าจะใช่เนอะ น่าจะมั่วอยากบอกพวกฉันมากกว่า หมอนั่นนะ” คาโอรุพูดอย่างเคื่องๆ พลางเช็ดน้ำตา

“ไม่มีใครพอจะรู้ข้อมูลเลยเหรอ”

“อืม ฉันเองก็ไม่รู้”

ผมมองหน้าคาโอรุแล้วพยักหน้า คิดว่าจริงของเธอ

“คืนนี้จะมีพิธีเผาศพ¹” คาโอรุสุดหายใจเข้าไปให้ใจสงบแล้วพูด “นิชิฮาระคงก็ไปด้วยใช่ไหม”

“จัดที่บ้านของยูกิโกะเหรอ”

“เห็นว่าจัดที่วัดใกล้บ้าน เดี่ยวจะลองถามว่าอยู่ตรงไหน”

“ฝากด้วยละกัน” พอพูดจบ ผมก็ถอนหายใจ “วันนี้คงต้องด้อมสิเนี่ย”

“จะให้สมาชิกชมรมทุกคนไปร่วมพิธีเผาศพเหรอ” คาโอรุถามด้วยสีหน้าของผู้จัดการทีม การเสียชีวิตของยูกิโกะทำให้ต่อไปนี้หล่อนต้อง

¹ พิธีเผาศพเป็นคืนที่ญาติและคนรู้จักของผู้ตายจะอยู่ข้างๆ ผู้ตายหนึ่งคืนก่อนวันพิธีศพ

รับหน้าที่นี้คนเดียว

“เอาแค่คนที่อยากไปก็แล้วกัน พิธีเผาศพก็จัดง่าย ๆ ด้วย เพียงแต่ถึงจะซ่อมวันนี้ไปก็ไม่มีกะจิตกะใจหรอก”

“ก็ไม่มีกะจิตกะใจนะสิ” คาโอรุสูดน้ำมูกเสียงดัง

พอกลับมาที่ห้องเรียน ก็เห็นคาวาอิ คาสึมาซะ นั่งอยู่ที่เก้าอี้ของผม คาวาอิเป็นพิชเชอร์ที่เก่งที่สุดในชมรมเบสบอล

“ได้ยินอะไรมาบ้างล่ะ” คาวาอิซึ่งนั่งยกมือประสานท้ายทอย พาดขาเรียวยาวบนโต๊ะ ยิ่งคำถามใส สีหน้าไม่สู้ดีตามคาด ผมคิด

“แค่ได้ยินว่าถูกรถบรรทุกทับ”

“จั้นเหวอ” คาวาอิมองหน้าผมอยู่สักพัก ในที่สุดก็เอื้อมลงมาลงจากโต๊ะ แล้วลุกขึ้นยืน

“มีจัดพิธีเผาศพไหม”

“อืม ค็นนี่”

“ตอนจะไป มาเรียกด้วยก็แล้วกัน” พอคาวาอิพูดอย่างนั้นแล้ว ก็ออกจากห้องเรียนไป ดูตัวลีบเล็กกว่าตอนลงจากจุดขวางเวลาโดนตีโฮมรันได้ซะอีก

ชั่วโมงเรียนถัดมาก็ผ่านไปอย่างน่าเบื่อเช่นเคย ถ้าต้องให้บอกว่ามีอะไรต่างออกไปบ้างไหม ก็คงตอบว่าอาจารย์คุยน้อยลง แต่ก็ไม่ได้เห็นชัดมากมายขนาดนั้น

ตอนทำชั่วโมงโฮมรูมก่อนกลับบ้าน อิชิเบะพูดถึงเรื่องการเสียชีวิตของมียามาเอะ ยูกิโกะ อีกเล็กน้อยว่า หล่อนแหวะระหว่างทางกลับบ้าน จึงได้ประสบอุบัติเหตุ ดังนั้น ประเด็นสำคัญของเรื่องทีพูดจึงเป็นเรื่องการห้ามเกลไถล

อิชิเบะเขียนที่ตั้งของวัดที่จะจัดพิธีเผาศพบนกระดานดำ แต่คนที่จัดบ้านก็มีเพียงหยิบมือเดียว

- 2 -

พิธีเผาศพจะเริ่มขึ้นตั้งแต่เวลาหกโมงเย็นวันนี้ สมาชิกของชมรมเบสบอลแทบทุกคนไปร่วมพิธีด้วย ที่ขาดไม่ได้ก็คือสมาชิกชมรมชั้น ม.6 ทั้ง 16 คน พวกนักเรียนชั้น ม.6 ที่รู้จักมักจี่มียามาเอะ ยูกิโกะ มานาน รวมทั้งพวกนักเรียนชั้น ม.5 และ ม.4 ที่เพิ่งจะเข้าชมรมมาเมื่อฤดูใบไม้ผลิปีนี้ต่างก็มีสีหน้าเศร้าซึมยิ่งกว่าตอนพลิกล๊อคแพ้ในการแข่งประจำฤดูกาลเสียอีก ถ้าคนที่ตายไปเป็นหนึ่งในสมาชิกประจำไม่ใช่ผู้จัดการทีมหญิง ผมคิดว่ามันอาจจะไม่ได้รู้สึกหดหู่ขนาดนี้หรือเปล่านั้น รู้สึกราวกับว่าพิธีเผาศพเริ่มตั้งแต่อยู่ในรถไฟขบวนขาไป

ตอนที่ครอบครัวของมียามาเอะไปถึงวัดที่จะให้เป็นที่จัดการดูแลสุสาน ปรากฏว่าพวกเพื่อนร่วมชั้นมาถึงงานกันเป็นจำนวนมากแล้ว จนถึงตอนนี้ก็ยังมีนักเรียนหญิงบางคนเอาผ้าเช็ดหน้าซับน้ำตา แต่ส่วนใหญ่ก็ทำใจกับข่าวสุดซึ้งเรื่องการตายของเพื่อนร่วมชั้นได้แล้ว จึงจับกลุ่มคุยเป็นหย่อมๆ อย่างออกรสออกชาติกันตามอัธยาศัย เหมือนตอนก่อนยื่นเข้าแถวเข้าวันจันทร์ มีบางคนหัวเราะเสียงดังอย่างไม่เกรงใจ ลืมกระทั่งว่าตอนนั้นตัวเองอยู่ในวัด

“อะไรกันเนี่ย พวกนั้น ถ้าไม่ได้เสียใจอะไร ไม่ต้องมาพิธีเผาศพก็ได้” นาราซากิ คาโอรุ ถลึงตาใส่

“ถ้าพูดแบบนั้นมีหวังคนแห่กลับกันเกือบหมดนะสิ” โยชิโกะ เรียวสึเกะ แคชเชอร์ของทีมร่างใหญ่ยักษ์ค้อมตัว เอามือป้องปาก

“กลับไปก็ดีสิ อยู่ก็มีแต่จะขวางหูขวางตา” คาโอรุพูดเสียงสูงปรี๊ด คงคิดว่าถึงอีกฝ่ายจะได้ยินก็ช่างปะไร

“อ๊ะ ตาลุงไฮโดก็มากับเขาด้วยเนอะ” โยชิโอะกะชี้ไปข้างหน้า ชายร่างผอมหวีผมเสียไปข้างหลังเรียบแปด เห็นผมชาวแซมร่ำไร ดูแล้วเหมือนนายเจ้าเล่ห์มากกว่าอาจารย์ยืนอยู่ข้างประตูทางเข้าวัด

ผมเห็นแล้วแข็ง “หมอนั่นมาอยู่ที่นี่ได้ไงเนี่ย”

“มาสอบสองนักเรียนแหละเลย มองพวกนักเรียนเหมือนตอนอยู่ในโรงเรียนเปียบ”

จริงอย่างที่คาโอรุพูด ไฮโดเป็นกลอกลูกตาสีขุ่นภายใต้เปลือกตาหย่อนคล้อย ไม่ต่างกับตอนตรวจเครื่องแบบนักเรียนตรงหน้าประตูโรงเรียน

“ถ้าตาลุงนั่นมาด้วย สงสัยยัยป้าวัยทองก็ต้องมาด้วย” โยชิโอะกะมองไปรอบๆ แถวนั้น “นั่นไง กะแล้วเชียว”

อาจารย์หญิงกำลังแผดเสียงตวาดพวกนักเรียนที่ยืนกันสะเปะสะปะให้เข้าแถวเป็นระเบียบ

“มาเข้าแถวเร็วๆ เข้า อย่ามัวแต่คุยจ้อลิ ถ้ามีแกใจจะไว้อาลัยให้มียามาอะ ก็ช่วยเจียบๆ น้อย นี่มันเสียมารยาทกับครอบครัวผู้เสียชีวิตนะนี่ๆ เธอ ติดกระดุมให้เรียบร้อย เดี่ยวก่อนนะเธอ ถูทำเนียไม่ใช่สิขานะ”

หญิงวัยกลางคนผอมแห้งเหมือนซีโครงไก่มีรอยย่นเห็นชัดลึกเนื่องด้วยติดนิสัยขมวดคิ้วอยู่เป็นนิจ เวลาพูดเอ็นที่คอจะขึ้นเป็นเส้น พวกนักเรียนนิทาลับหลังกันว่าเป็นป้าวัยทองเข้าวัยเกษียณ เธอคือมิซากิ ฟุจิอะ ทั้งมิซากิและไฮโดหัวหงอกโดนพวกผมเรียกว่าตาลุงและยัยป้าแห่งโรงเรียนมัธยมปลายซุงคัง ทั้งสองอยู่ฝ่ายเนะแนวซึ่งเป็นแหล่งรวมพวกลุงๆ ป้าๆ ที่อิจฉาความหนุ่มสาวของพวกผม

มิซากิ ฟุจิอะ เดินมาทางพวกผมด้วย

“พวกเธออยู่ชมรมเบสบอลใช่ไหม ใครเป็นกัปตัน”

“ผมครับ”

“เหวอ รู้วิธีจุดกำยานรีเปล่า”

ยัยป้านี้มาดูถูกเราหรือไง ผมพยักหน้าตอบเรียบๆ

“พอจุดกำยานเสร็จแล้ว ให้ทุกคนกลับบ้านทันทีเลยนะ ห้ามเถลไถลเด็ดขาด”

มิซากิ ฟุจิเอะ พุดเน้นคำว่า เด็ดขาด ลมหายใจที่ออกมาอีกกลิ่น หัวไซเท้าตองปนอยู่ด้วย ผมเบือนหน้าหนีทันที

“ยัยป้าเนี่ย น่ารำคาญ คิดว่าพิธีเผาศพของยูกิโกะคืออะไรกัน” พอ มิซากิ ฟุจิเอะ ไปแล้ว คาวาอิ คาสึมาซะ ซึ่งมายืนข้างผมตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ บ่นพึมพำ

พวกผมต่อแถวยาวเหยียดเพื่อรอจุดกำยาน ขึ้นไปบนแท่นที่ละสองคน ผมขึ้นไปพร้อมกับคาวาอิ

ขณะที่พนมมือแล้วหลับตาลง ในหัวของผมวนนึกย้อนถึงใบหน้าของยูกิโกะลอยมาโดยไม่ตั้งใจ ริมฝีปากสีชมพูเผยออกกระซิบถามว่า “จริงจังไซ้ไหม”

จริงจังไซ้ไหม

หัวใจถูกบีบเค้นเหมือนในตอนนั้น

ถ้านั่งภาวนานานเกินไป เดี่ยวจะถูกคนข้างหลังสงสัยเอา ผมจึงลดมือลงตามเดิมแล้วลืมตาขึ้น แต่น่าเหลือเชื่อที่ยังเห็นคาวาอินั่งพนมมืออยู่

หลังจากจุดกำยานเสร็จสิ้นตามธรรมเนียม ก็มีคุณบ้ำจากที่ไหนไม่รู้ มานำทางพวกเราไปยังห้องที่ได้เตรียมน้ำชาและขนมไว้ แต่ก็ยังไปเจอกับอาจารย์ฝ่ายแนะแนวอีก พวกเราเพิ่งจิบชาไปได้แค่อีกเดี๋ยวก็กเดินมาเร่งให้พวกเรารีบกลับบ้านไปซะ ผมเลยงงใจจะเลี้ยวตีมุมขวา แล้วยังขอเดิมอีกด้วยด้วย พวกสมาชิกทีมคนอื่นก็ไม่สนใจอาจารย์ที่ตะโกนโหวกเหวกไม่หยุด หยิบขนมเคี้ยวตุ้ยๆ กว่าพวกผมจะลุกออกมา ขนมในถาดก็เกลี้ยงแล้ว คุณบ้ำแม่บ้านตอกตลกใจูทานว่า อู๊ย ตายจริง แล้วมาเติมให้ใหม่ แต่ไม่ได้ทำทำไมพอใจอะไร ถ้าอาหารที่ถูกเตรียมไว้ของเหล่าเขาถูกเหลือทิ้ง

ยอมรู้สึกแย่ยิ่งกว่าแน่

“ฉันจะอยู่ที่นี้ต่ออีกหน่อย” คาวาอิ คาสึมาซะ เดินมาบอกผมหลัง
ออกมาจากวัดแล้วกำลังจะแยกย้ายกัน

“อยู่ต่ออีกหน่อยรี”

“อันที่จริงพิธีเฝ้าศพจะต้องอยู่ตลอดทั้งคืนใช่ไหม แต่ก็ทำอย่างนั้น
ไม่ได้ ฉันเลยอยากอยู่ที่นี้ต่ออีกสักหน่อย”

“อืม” คำพูดตามมารยาทที่ว่า งั้นฉันก็จะอยู่ด้วย จุกที่คอ แล้วถูก
กลืนลงไปอย่างฉิวเฉียด “อย่าปล่อยยให้ไหลเย็นละ”

“รู้แล้วนะ ฉันไม่ใช่เด็กอ่อนหัดนะ”

ผมพยักหน้าแล้วออกเดิน ทว่าหันกลับไปมองครั้งหนึ่ง คาวาอิยืนพิง
กำแพงวัดแห่งนมองท้องฟ้า

ระหว่างนั่งรถไฟขากลับ จู่ๆ ก็เหลือแค่ผมกับนาราซากิ คาโอรุ

“บันทึกประจำวันสำหรับผู้จัดการทีม ยูกิโกะเอากลับบ้านไปด้วย ไว้
รอเรื่องเรียบร้อยหน่อยต้องขอเอาคืนมา” คาโอรุจับห่วงโหนบนรถไฟฟ้า
เหม่อมองออกไปนอกหน้าต่าง

“หลังจากนี้คงเหนื่อยหน่อย”

“เรื่องนั้นไม่เป็นไรหรอก สมัยตอน ม.4 ก็เคยทำคนเดียวมาแล้ว เพียงแต่
อย่างว่าแหละ”

หล่อนพูดแค่นั้น ผมเดาว่าคำที่ตามมาคงจะเป็นคำว่า เงา

นาราซากิ คาโอรุ เข้าชมรมมาในฐานะผู้จัดการทีมสมัยที่พวกผม
อยู่ ม.4 งานของหล่อนมีมากมาย เช่น เรียกเก็บค่าสมาชิกชมรม เขียน
ตารางการฝึกซ้อมลงกระดานปอนด์และจดบันทึกประจำวัน แถมยังทำ
บันทึกการเก็บคะแนนในการแข่งได้อีกด้วย ซึ่งงานพวกนี้หาเด็กผู้หญิงทำ
เป็นยาก แต่หล่อนก็ไม่ยอมชักเครื่องแบบให้สมาชิกในทีมและทำความ
สะอาดห้องเด็ดขาด

“ผู้จัดการทีม หมายถึงคนที่จัดการบริหารงานในทีมให้เป็นไปอย่างราบรื่น ไม่ใช่เจเนอรัลเบ๊ และแน่นอนว่าไม่ได้เป็นเมียของทุกคนด้วย เพราะฉะนั้นฉันจะไม่ชักกางเกงในให้ ถ้าไม่เอา ฉันก็จะลาออก” หล่อนประกาศอย่างนั้นต่อหน้ากับต้นทีม สมาชิกชมรมยอมรับเงื่อนไขของหล่อนทุกข้อ เพราะกลัวว่าถ้าทำร้ายจิตใจผู้หญิงคนเดียวในทีมเดียวจะเดือดร้อน

นี่เป็นครั้งแรกของชมรมเบสบอลโรงเรียนมัธยมปลายซุนงคังที่มีผู้จัดการทีมเป็นผู้หญิง คาโอริตัวค่อนข้างเล็ก แต่มีเส้นไห้ตรงขนตายาวและดวงตาโต จะเรียกว่าเป็นไอดอลเลยก็ได้

พอพวกผมขึ้นชั้น ม.5 มียามาเอะ ยูกิโกะ ก็เข้ามาเป็นผู้จัดการทีมคนใหม่ ดูเหมือนนาราซากิ คาโอริ จะเป็นคนชวนเข้ามา หล่อนผิวขาวเรียวร้อย เป็นผู้หญิงประเภทที่น่าจะไปเข้าชมรมชงชาและจัดดอกไม้ หรือชมรมวรรณศิลป์จะเหมาะกว่า หุ่นผอมเพรียว ใบหน้าสวย รุน่ฟีนบางคนถึงกับเข้าไปสารภาพรักทันที แต่หล่อนก็ไม่ได้คบกับใครเลย แม้คนนอกชมรมมาขอเป็นแฟน หล่อนก็ไม่ตอบตกลงคบกับใคร

ผมรู้เหตุผล แต่บอกให้ใครรู้เรื่องนั้นไม่ได้

“คาว่าอิดูงน่าจะชอบยูกิโกะสินะ” นาราซากิ คาโอริ พึมพำ คงจะคิดเหมือนกัน “ดูท่าทางจะซ็อกมาก”

“ใครๆ ก็ซ็อกกันทั้งนั้นล่ะ”

“นิชิฮาระคุงก็ซ็อกเหวอ”

“เอ่อ”

ว่าแล้วคาโอริเบิกตาโตจ้องหน้าผมเขม็ง แล้วกระซิบว่า “เหวอ”

ผมกำลังจะถามว่าอยากพูดอะไรฉันรี คาโอริก็เบนสายตาไปด้านหลัง ผมพอนหันไปก็เห็นมิซึมูระ ฮิโรโกะ ยืนอยู่

“เพิ่งกลับจากงานพิธีเฝ้าศพเหวอ” ดวงตาของฮิโรโกะที่ชวนให้นึกถึงแม่วางมาดจ้องหน้าผม

ผมผะเงาะเล็กน้อย แล้วยังพยายามทำสีหน้าเรียบเฉย “ใช่ มีชีมูระด้วยรี”

“ใช่ ฉันเคยเรียนอยู่ห้องเดียวกับยูกิโกะตอนสมัย ม.4 นะ” นัยน์ตาสีน้ำตาลมองมาทางนี้ไม่กะพริบ

“ตอนอยู่ที่วัดไม่เห็นเลย”

“ฉันเสร็จคนแรก เลยไปนั่งตึมน้ำชานะ” ในที่สุดฮิโรโกะก็ละสายตาไปจากใบหน้าผม หันไปมองคาโอรุ “นาราซากิ อยู่ห้องเดียวกับมียามาเอะสินะ รู้รายละเอียดอะไรเกี่ยวกับอุบัติเหตุบ้างไหม”

“แทบไม่รู้เลย” คาโอรุตอบ “มีชีมูระ ได้ยินอะไรมาบ้างไหม”

ฮิโรโกะเว้นช่วงเล็กน้อย เหลือบมองผมก่อนจะส่ายหัว “ไม่รู้เรื่องเลย”

“เหวอ” คาโอรุพยักหน้าเบาๆ แล้วหันหน้าไปทางหน้าต่าง

ทั้งสามตกอยู่ในความเงียบ อวลบรรยากาศหนักอึ้ง

“เหมือนฉันเข้ามาขัดจังหวะนะ เดียวไปทางนั้นดีกว่า” ว่าแล้วฮิโรโกะก็กลับหลังหันเดินไปทางตู้ชงชาบ้าง ลมที่เข้ามาทางหน้าต่างพัดเส้นผมดำลัดปลิวไสว

“เวลาอยู่กับหล่อน ฉันทำตัวไม่ถูกยังไม่รู้” หลังจากมีชีมูระ ฮิโรโกะลับตาไป คาโอรุพูดขึ้น “จะว่าเข้าถึงยากก็ไม่เชิง รู้สึกเหมือนอย่างกับเธอเป็นราชินียังไม่รู้”

“เพราะวางมัตนะสิ ใครๆ ก็ว่ากัน” ผมพูดด้วยท่าทางไม่ใส่ใจ แต่เวลาพูดให้ร้ายหล่อนแบบนี้ต้องยอมรับว่ารู้สึกสะใจเหมือนได้กัดฟันกรามที่ปวดอยู่

“ก็พอหล่อนเป็นถึงกรรมการผู้จัดการบริษัทโทไซเด็นกิ ที่บ้านก็มีฐานะ แถมยังสวยขนาดนั้น จะวางมัตก็คงไม่แปลกหรอก” คาโอรุพูดแบบนั้นแล้วจู่ๆ ก็ชะงักไปแล้วขมวดคิ้ว “ทำไมหล่อนถึงมาชวนนิชิฮาระคุงคุยะ ไม่เคยอยู่ห้องเดียวกันไม่ใช่หรือ”

“เอ่อ...ไม่เคยหรอก แต่เคยคุยกันบ้าง” ผมลนลานเพราะหาคำตอบ

เหมาะๆ ไม่ทัน หืม คาโอรุพยักหน้าอย่างประหลาดใจ

ในที่สุดก็ถึงสถานที่ที่คาโอรุจะลง

“จันเจอกันพุงนี่นะ”

“อืม ร่าเริงหน่อยนะ”

พอผมพูด คาโอรุก็อ้อมยิ้มบอกว่า นั่นสินะ แล้วลงรถไฟไป

ในขบวนรถไฟ ผมเลี้ยวขวาแล้วหย่อนก้นลงนั่ง หลับตาลงนึกถึง
เรื่องของมียามาเอะ ยูกิโกะกับคาวาอิ คาสึมาซะ ระหว่างนั้นรู้สึกเหมือน
ใครมานั่งลงข้างๆ ประสาทสัมผัสได้ถึงความผิดปกติเลยแหล่มอง ปรากฏ
ว่าเป็นมิซึมุระ อิโรโกะ ช่วงเวลานั้น สติผมกระเจิดกระเจิง รู้สึกถึงส่วนที่
สัมผัสกับตัวหล่อนค่อยๆ ร้อนผ่าว เหงื่อซึมรักแร้

“เมื่อตะกี้โกหกนะ” อิโรโกะพูดพร้อมกับมองไปข้างหน้า

“โกหกกรี” ผมหันหน้าไปมองหล่อน “โกหกอะไร”

“เกี่ยวกับเรื่องอุบัติเหตุนะ ที่บอกไปว่าไม่รู้เรื่อง บางทีฉันอาจจะรู้
เรื่องที่พวกเธอไม่รู้กันก็ได้”

“ได้ยินว่ายูกิโกะวิ่งพรวดไปบนถนนเลยถูกรถบรรทุกทับ ใช่หรือเปล่า”

“ไม่ผิดหรอก ตามนั้นละ” มิซึมุระ อิโรโกะ ค่อยๆ หันหน้ามาทางนี้
สายตาประสานกัน แต่ผมเป็นฝ่ายหลบตา

“เพียงแต่” อิโรโกะพูด “เหมือนหล่อนจะไม่อยู่ในสภาพปกติ”

“หมายความว่าไง”

ทว่าอิโรโกะไม่ตอบคำถามทันที รถไฟจะถึงสถานีต่อไป ผมเลย
ลงลานเพราะหล่อนจะลงที่สถานีนี้

“หมายความว่ายังไง” ผมถามย้ำ

“ยูกิโกะนะ” อิโรโกะยื่นขึ้นพลางกระซิบว่า “ท้องอยู่”

ผมเงยหน้าดูทาน ห๊ะ

“เรื่องจริงนะ” หล่อนหลบตามองผมแล้วเดินตรงไปยังทางออก

- 3 -

บ้านผมเดินจากสถานีไปอีกประมาณ 10 นาที อยู่ในเขตที่อยู่อาศัย
ซึ่งจัดสรรอย่างเป็นระเบียบ มีบ้านหน้าตาคล้ายกันหลายสิบหลัง

พอเปิดประตูก็เห็นรองเท้าผ้าใบผู้หญิงคู่มือใหม่เอี่ยมวางอยู่ตรงประตู
ทางเข้า ของใครกันนะ ผมเดาทันทีแล้วรีบถอดรองเท้า

“ออกจากโรงพยาบาลวันพรุ่งนี้ไม่ใช่หรอ” ผมเอ่ยทันทีที่เดินเข้าไป
ในห้องนั่งเล่น

ฮารุมิ น้องสาว กำลังนั่งต่อจิกซอร์กับพ่ออยู่ที่โซฟา เหมือนแม่กำลัง
เตรียมอาหารเย็นอยู่ในห้องครัว

“กลับมาแล้วหรอคะ ก็หนูอารมณ์ดี คุณหมอเลยให้กลับเร็วขึ้นหนึ่งวัน
นะสิ” ฮารุมิตอบยิ้มๆ แขนขาผอมราวกับกิ่งไม้ แก้มไม่ค่อยป่อง สีผิวที่ดูออก
จะซีดเกินไป พูดได้ไม่เต็มปากว่าสุขภาพแข็งแรง แต่เท่าที่ดูจากสีหน้านั้น
ก็ดูแข็งแรงดีจริงๆ

“แล้วโรงเรียนประถมล่ะ จะทำยังไง”

“พรุ่งนี้พักผ่อนสบายๆ ก่อนแล้วค่อยไปวันมะรืน พ่อบอกว่าจะไปส่ง
ค่ะ” ฮารุมิพูดอย่างดีใจ

“ได้หรอครับพ่อ แล้วงานล่ะ” ผมถามพ่อที่กำลังถือชิ้นส่วนจิกซอร์

“แค่วันเดียวไม่เป็นไรหรอก” พ่อตอบทั้งที่ยังหันหลังให้ ถ้าเป็นเรื่อง
ของฮารุมิแล้ว พ่อมักจะหันหลังให้ผม

“โซชิจิ ลูกได้ไปรยเกลื่อหรือยัง” แม่เดินออกมาจากห้องครัว “ไปพิธิ
เผาศพมาใช่ไหม”

“ไปรยแล้วอะ” ผมขี้เกียจทำเรื่องพรรคนั้น แต่เดี๋ยวก่อนก็เลยตอบ

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

พูดคุยและติดตามข่าวสารผลงานของ อิงาชิโนะ เคโอะ ได้ที่

 DaifukuPUB

同级生

มียามาเอะ ยูกิโกะ นักเรียนชั้นปีที่ 3 ของโรงเรียนมัธยมปลายซุนบงคัง
แอบหลงรักกับต้นหนุ่มทีมเบสบอล **โซอิจิ นิชิฮาระ** เพื่อนร่วมชั้น

ขณะที่ความรักของทั้งคู่กำลังเบ่งบาน เธอกลับเสียชีวิตจากอุบัติเหตุจากรถ
หลังจากนั้น ชั่วลือแปลกๆ เริ่มแพร่กระจายไปทั่วโรงเรียน
ความลับเรื่องที่ต้องรู้กันแค่คนสองคนก็ถูกเปิดเผย

โซอิจิกลายเป็นกุญแจสำคัญ เขาถูกมองเป็นทั้งฮีโร่และผู้ต้องสงสัย
ของคดีฆาตกรรมในเวลาเดียวกัน เขาจึงต้องพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตัวเอง
แต่แล้วครูผู้หญิงในโรงเรียนที่เขาสงสัยว่าเป็นฆาตกรก็กลับถูกพบเป็นศพอีก!
ใครคือผู้อยู่เบื้องหลังการตายของคนทั้งคู่ เรื่องราวคดีฆาตกรรม
ที่มีฉากเกิดขึ้นในรั้วโรงเรียนซึ่งหาได้ยาก
อีกหนึ่งผลงานทรงคุณค่าของ อิงาซึโนะ เคโงะ

